

Miért van szükségünk rájuk?

Egyszer egy ismert evangélistával utaztam együtt Új-Zélandon. Egy kisbusz hátuljában ültünk, és gyönyörű új-zélandi utakon igyekeztünk egyik találkozási pontról a másikra. Útitársam nem régen tartott erőteljes prédikációjától még mindig teljesen fel voltam villanyozva, amikor egyszer csak olyasmit mondott, amit sosem fogok elfelejteni. Felém fordult, és fáradt, majdnem reményvesztett hangon ezt mondta: „Larry, tudod mire lenne igazán szükségem? Egy atyára.”

Bevallom, hirtelen megnémultam. Itt volt egy vezető, hatalmas kenettel, sikeres evangélistaként, akinek legnagyobb szükséglete az, hogy találjon egy embert, aki szívből törődik vele, és segít megoldani a rázós kérdéseket, ha problémák adódnak. Egy szellemi atyára vágyott, akiről egy „lenyomatot” kaphat, egy tapasztalt, viharezett idősebb férfit, aki bátorítani tudja, és meggyőződésén alapuló, őszinte visszajelzést ad.

Egyik nap egy frissen újjászületett testvérnő látogatott el hozzánk. Levert volt és kedvetlen. „Larry és LaVerene” – mondta nekünk – „Tudom, hogy Isten új életet adott nekem, de olyan sok minden van még, amit nem értek. A pásztor olyan szavakat használ, amiket még kibetűzni is képtelen vagyok.” Végül elénk tárta miután sóvárog igazán a szíve: „Szükségem van valakire, aki segít megérteni, amit tanítanak nekem. Egy szellemi anyára van szükségem, aki segít nekem szellemileg felnőni.”

Egy idősebb pásztor visszavonulni készült, hogy átadja a stafétabotot a fiatalabb vezetőségnek. Majdnem sírt, amikor bizalmasan közölte velem, hogy úgy érzi, a vezetők, akiket nevelt, megalázták. Belátta, hogy szellemi fiai tanításában és nevelésében célt tévesztett, nem tisztelték úgy, mint szellemi atyjukat.

Az ilyen összeütközések, szellemi atyák és anyák után sóvárgó szellemi gyermekek és a szellemi atyaság továbbadásával sikertelenül próbálkozó szellemi atyák között, tiszta képet festenek a mai gyülekezetek valóságos helyzetéről. Isten úgy teremtett bennünket, hogy kapcsolatban éljünk, de a kapcsolattartás, gondoskodás és támogatás fájdalmas hiánya miatt szakadék keletkezett a generációk között.

Ahogy hétről hétre utazom a világban, hogy vezetőknek és leendő vezetőknek képzéseket tartsak, egyre inkább egy állandó és elkeseredett sóvárgást látok szellemi atyák és anyák után, akik élő kapcsolatban vannak szellemi gyermekeikkel. Mindegy, hogy éppen újjászületett keresztények, régen megtértek, vagy lekipásztorok, ugyanarra van szükségük. Mélyen legbelül rengetegen vágnak szellemi atyákra és anyákra.

Egyre több hívő ébred rá ennek a szükségességére. Jelenleg, nálunk, Pennsylvániában Isten hatalmas munkát végez a fiatalok között. Úgy kezdődött, hogy néhány ificsoport komoly munkába fogott, hogy elérje nem hívő társait. Mostanra több mint ezer fiatal jár az általuk szervezett bibliaórákra. Az egyik fiatal vezető elmondta nekem, hogy szerinte miért ezt a térséget választotta Isten: „Voltak szellemi atyáink, akik készek és hajlandók voltak szolgálni felénk és bátorítani bennünket.”

Amikor a szellemi atyák átöntik gyermekeikbe, amit Isten nekik adott, egy olyan kapcsolat jön létre, ahol a gyermekek tisztelik és becsülik a szülőket – mi több, alkalmassá válnak arra, hogy maguk is szellemi szülei lehessenek a következő generációnak.

„Le kell horgonyozni”

Mind a világban, mind a gyülekezetekben élő emberek vágnak igazi, megbízható kapcsolatokra. Gyakran azonban egy sérült családi élet megfosztja őket ettől a biztonságot jelentő, mély kötődéstől. Ezért van az, hogy a mai társadalmakban egyre növekvő helyreállítási törekvés figyelhető meg a szellemi élet gyökereit és a családokat illetően.

Oprah Winfrey, Amerika elsőszámú műsorvezetője, naponta hív műsorába olyan embereket, akik helyreállításuk, szellemi és kapcsolati értékeik újrafelfedezésének történetét mondják el. Mindazt, ami segített nekik, hogy kapcsolódni tudjanak ehhez a zavaros világhoz. A szülők szeretnék, ha gyermekeik keresnének maguknak egy lelki tanácsadót, és sikeres kapcsolatokban védelmet találnának, hogy ne egyedül kelljen szembenézniük ezzel az egyre ellenségesebb világgal.

Lenyűgözve olvastam nemrég egy repülőjárat magazinjában egy örök futurista jóslatairól az amerikai társadalomra vonatkozóan. Faith Popcorn és tanácsadó testülete, a New Yorki központú BrainReserve bemutatja a jövő fogyasztási tendenciájának főbb irányvonalait, például, hogy hogyan tudják egészen apró társadalmi és demográfiai változások bizonyos termékek leváltását előidézni az alapján, hogy előre láttatják a keresleti igényeket.

A BrainReserve kb. 5000 rendkívül tehetséges szakértőt alkalmaz, akik mindenhez értenek, amit csak el tudunk képzelni. Ms Popcorn jóslatai mindezidáig helytállónak bizonyultak (pl. a New Coke bukása és a sportjárművek megnőtt népszerűsége). A jelen társadalmakban egyre inkább kiemelkedni látszó törekvés jellemzésére Ms Popcorn a „lehorgonyzás” szót használja. Véleménye szerint: „Ez egy lelki dolog. Az irányvonal egyértelmű, a filmekben is látni: *Egyiptom hercege, Angyalok városa, Az apostol*. És könyvekben is: *Erőleves a léleknek, Beszélgetések Istennel, Beszélni a Mennyhez*.

Úgy érzi, az emberek félnek. Erőszakos cselekmények az iskolákban, a magánélet hiányához vezető technológiai fejlődés, egy gombnyomással elérhető pornográfia és a bűnözéssel szembeni érzéketlenség, mind oda vezetnek, hogy „a társadalom kiéhezett, és elszántan keresi azt, aki utat mutat, és morális tekintéllyel bír.”

Egyet kell, hogy értsek vele. A mai világban az emberek utat keresnek és útmutatásra várnak. Jobban keresik a szellemi, spirituális válaszokat, mint valaha. Igazi kapcsolatokra vágnak, hogy kötődhessenek valakihez és biztonságban érezzék magukat.

„Isten az atyák szívét a gyermekekhez téríti”

Istennek az a célja, hogy szellemi szülőket neveljen. Olyan lelki szülőket, akik készek gondozni szellemi gyermekeket, és segíteni őket a keresztény életükben felnővekedni. Ez Isten egyik utolsó időkre vonatkozó ígéretének beteljesedése: Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz.”
(Mal 3:24).

Isten helyre akarja állítani a harmóniát az apák és a gyermekek között, fizikai és szellemi értelemben is, hogy az apák szabadon adhassák örökül tudásukat, tapasztalataikat a következő generációnak. Szeretné az Úr, ha a szellemi atyák és anyák elfogadnák a kihívást, hogy neveljék, képezzék gyermekeiket, hogy azok ne csak hánykolódjanak az élet tengerén. A gyermekeknek pedig szükségük van olyan szilárd jellemű szülőkre, akiktől azt hallják, hogy ők Isten ajándékai és értékesek. Szükséges, hogy a szülők jó kilátásokat, jó reményeket ültessenek a gyerekek szívébe, hogy magukban is bízni tudjanak.

A fiatalok és az idősek együttműködése révén egy folyamatos, bőséges örökség sokszorozódik és marad meg. A szellemi atyaság megosztása áthidalja a generációk közti szakadékot, és helyreállítja a megtört kapcsolatokat.

A mai gyülekezetekben gyakran megfigyelhető, mennyire ösztönzik a keresztény hívőt, hogy kapcsolódjon be a gyülekezeti szolgálatokba, bibliaórákba, gyülekezetközi eseményekbe, vagy evangelizációs szolgálatokba, hogy erősödjön a hite, „erősödjön az Úrban”. Elméletileg minél több tanítást hall Isten Igéjéről, és minél több kereszténnyel tart kapcsolatot, annál érettebb lesz szellemileg. Annak ellenére, hogy ezek fontos dolgok, hasonló hibás feltevések oda vezetnek, hogy valódi kapcsolatok helyett, az Úr kitöltése érdekében szívja magába egymás után az üzeneteket, kazettákat, könyveket és előadásokat.

A hívő lelkileg kövérre hizlalja magát, de nem tudja értelmezni, amit tanult, sem továbbadni másoknak. Nem tudja, hogy hogyan ossza meg az életét, tapasztalatait másokkal úgy, hogy az számukra valóban hasznos legyen, mert ő sem kapott kellő atyai odafigyelést. Példakép nélkül szellemi értelemben vett csecsemő maradt, akit a lelkipásztornak, vagy más kereszténynek kell kanállal etetnie.